

er Meningen med Lovforslaget, og saa ville jo sikkert alle give mig Ret i, at det er et overordentligt tarveligt Udbytte, der her bydes os, af alle de Bestræbelser, som nu gennem saa mange Aar have været rettede paa at komme bort fra de usalige Tilstande, hvorunder vi befinde os. Men jeg vil for øvrigt tilføje, at selv om man gik ud fra den Forstaaelse, som Mindretallet i Landstinget er gaaet ud fra, og som jeg ved, mange her i Tinget have delt, saa er og bliver det kun et overmaade ringe Tilbud, der her gøres os. Jeg beder ærede Medlemmer erindre, hvad det er, man har klaget over paa dette Omraade fra alle deres Side, der ere forargede over de nuværende Tilstande og interessere sig for en Forbedring deraf, ikke mindst fra de ca. 250,000 af vore Medborgeres Side, som for nogle Aar siden indgave en Adresse til Lovgivningsmagten om at komme bort derfra, ikke mindst fra alle deres Side, som paa Valgtribunerne — det have vi alle oplevet — atter og atter have æsket vort Løfte om, at ville arbejde paa denne Sags Løsning, og fra deres Side, som her i Tinget i over en halv Snes Aar have arbejdet paa Sagen. Det, som man fra alle disse Sider har klaget over, var jo for det første dette, at Staten sætter sit Stempel paa Utugten gennem den Kontrol deraf, som nu finder Sted, ved at holde en Institution som Sædelighedspolitiet til at gøre Jagt paa disse Kvinder, føre Tilsyn med dem og Fortegnelse over dem osv. Hele denne Indgriben, som man ikke uden Føje har kaldt Rufferi fra Statens Side, den Sanktion, man derved har givet Utugtserhvervet, er det, man særlig har været forbitret over, fordi det i saa mange Maader gør Virkningerne af dette Erhverv værre, end de ellers behøvede at være. Det virker skadeligt paa de Kvinder, som udøve Erhvervet, idet de betragte sig som en Slags autoriserede næringsdrivende. Det virker skadeligt paa Publikum, idet Fristelsen bliver større navnlig for de unge, som der se et Tilbud fra Statens Side, en Garanti for, at det ikke der gaar saa galt til, som man ellers maa frygte; der gælde ikke de Morallove, som ellers binde, og navnlig tror man sig der fri for den Smitte, som man jo ved er den farlige Følge af Utugten. Og endelig virker Statskontrollen tilbage paa Sædelighedspolitiet; alle de Skandaler, der knytte sig dertil og som vi ikke ere til Sinds at ville glemme, fordi man paa andet Sted glemmer dem eller ikke ønsker at tale om dem, tale højt nok

derom. — I alt dette sker der ingen som helst Forandring. Heller ikke med Hensyn til den Ulighed, der nu bestaar mellem Mænd og Kvinder, at man lader Manden gaa frank og fri, selv om han gør akkurat det samme og er lige saa skyldig og farlig som Kvinden. Lige saa lidt med Hensyn til Politivilkaarlighed, der gør disse Kvinder mere retløse end noget andet Medlem af vort Samfund. Det bliver altsammen det samme, selv om man gaar ud fra den videre Forstaaelse af det foreliggende Forslag.

Man kunde derfor fristes til at sige, at saa maatte man hellere lade være at vedtage dette Forslag, det er ikke værd at rejse sig for. Det fremtræder jo tydelig nok som et Udslag af det Vildrede, hvori det andet Ting befinder sig paa dette Omraade. Man ved ikke, hvilket Standpunkt man skal tage, det er Sandheden. Man taler om at henstille til Ministeren om at gøre det ene eller det andet, men man er ikke i Stand til at tage noget Standpunkt. Man kunde derfor, siger jeg, fristes til at lade hele dette tarvelige Udslag af Lovgivningsarbejdet ligge og tage Sagen op paa ny. Naar jeg alligevel mener, at man skal tage dette i det sidste Øjeblik, da der ikke er Tid til at faa nogen Forandring og faa noget mere, hvis man overhovedet vil have noget ud af det, er det, fordi det altid er en Forbedring, selv om det er paa et saare underordnet Punkt. Det, der meget mere trængte til Forandring, den Udbytning, hvorfor disse Kvinder ere Genstand, forandres ikke. Der naas kun det, at der ikke maa tages Procenter, men den skrækelige høje Leje af indtil 10—12 Kr. om Dagen, som en saadan Husvært tager af sine Lejere, forandres ikke herved. Det vilde derimod blive forandret efter vort Forslags § 4, hvorefter Bestemmelsen i Straffelovens § 182 om, at disse Fruentimmer skulle have Politiets Tilladelse til, hvor de maa bo, hæves. Naar de fik Bopælsfrihed, vilde Konkurrencen være saa stor, at der ikke længere kunde være Tale om denne Udbytning, men saa længe Politiet skal give Tilladelsen, kunne disse Husværter omtrent faa, hvad de ville, og Udplyndringen af disse Kvinder vedbliver. Alt det forbliver, som det er. Jeg anbefaler alligevel at tage dette Lovforslag, som et lille Afdrag paa den store Gæld, hvori navnlig Regeringen staar til os i denne Sag. Men selvfølgelig ville vi, der interessere os for Sagens Fremme, ikke noget Øjeblik lade os standse ved, at dette Lovforslag ved-